

Aggression mot Kuba: straff som politik och värdighet som motstånd

Aggression mot Kuba: straff som politik och värdighet som motstånd

Det finns ord som, på grund av sin upprepade användning i diplomatiskt språk, tycks ha förlorat sin moraliska tyngd. ?Embargo? är ett av dem. Det används i officiella uttalanden med en teknisk neutralitet som döljer dess sanna natur: en extrem ekonomisk tvångsåtgärd vars effekter inte, som man brukar hävda, drabbar abstrakta styrande eliter, utan konkreta människor, deras vardagsliv och brutna sociala banor. När ett embargo pågår i årtionden upphör det att vara ett instrument för politiskt tryck och blir istället en ihållande form av strukturellt våld.

Kubas fall medger inga tidsmässiga eller tolkningsmässiga tvetydigheter. Det handlar inte om en tillfällig åtgärd eller en proportionerlig reaktion på ett konkret och omedelbart hot. Vi står inför det längsta och mest komplexa systemet av ensidiga sanktioner i modern historia, som upprätthållits av olika USA-administrationer och förstärkts genom ett rättsligt system som utformats just för att försvåra dess avveckling. Sex decennier är inte ett räknefel, utan ett uttryck för en ihållande politisk vilja.

Ur ett människorättsperspektiv är det svårt att hitta någon etisk eller juridisk motivering för en politik som systematiskt begränsar tillgången till läkemedel, livsmedel, teknik, finansiering och handel. Internationell humanitär rätt och internationell människorättslagstiftning är tydliga på en grundläggande punkt: civilbefolkningen får inte utsättas för straff, repressalier eller åtgärder som äventyrar deras materiella överlevnad. Ett långvarigt embargo påverkar avsiktligt känsliga sektorer som hälsa, energi och livsmedel. När man vet att en politik leder till strukturell brist och ändå fortsätter med den, är problemet inte längre tekniskt utan etiskt.

Det vanliga försvaret för dessa sanktioner bygger på ett välkänt argument: behovet av att främja demokrati eller straffa beteenden som anses oacceptabla från en regerings sida. Vilken demokrati talar de om?! Emellertid visar den samlade empiriska bevisningen att embargot inte har uppnått de mål som förövarna hade uttalat. Det har inte lett till en politisk övergång enligt de parametrar som den koloniala makten i Washington krävt, men det har däremot allvarligt begränsat det kubanska samhällets utvecklingsmöjligheter. Att insistera på en misslyckad politik är inte fasthet, det är ideologisk envishet. Att fortsätta med embargot mot Kuba är en brottslig handling!

"Kuba ber inte om några förmåner. Det vill bara tillåtas leva utan utländsk inblandning"

Självbestämmande och ojämlikhet i den globala ordningen

Embargot mot Kuba kan inte förstås isolerat. Det är en del av en bredare global maktarkitektur där vissa stater, med USA i spetsen, tillskriver sig rätten att definiera vilka politiska modeller som är legitima och vilka som ska bestraffas. Detta mönster bryter mot en av de äldsta och mest grundläggande principerna i modern internationell rätt: folkens självbestämmande. Denna princip innebär inte immunitet mot kritik, men den utesluter extern påtvingad ekonomisk lidande som disciplinära mekanism.

Den ojämlikhet som genomsyrar det internationella systemet kommer här till uttryck på ett särskilt brutalt sätt. Ett land med begränsade resurser, som är utsatt för stränga finansiella restriktioner, måste inte bara möta sina egna interna utmaningar, utan också en belägring som påverkar nästan alla dess externa ekonomiska relationer. I detta sammanhang är det minst sagt intellektuellt oärligt, för att inte säga en skamlig lögn, att tala om den kubanska statens 'fria val' eller 'exklusiva ansvar'. Verkligheten är mer komplex och kräver en syn som skiljer mellan interna orsaker och externa villkor, utan att automatiskt frikänna eller demonisera.

Jag minns en fras som jag ofta hörde mina farföräldrar säga: 'Man kan inte begära att den som går med stenar i skorna ska komma fram samtidigt som den som går barfota på en ren väg?'. Metaforen är enkel, men djupt politisk. Kuba har i årtionden gått med stenar som påtvingats från utsidan, samtidigt som man kräver att landet ska konkurrera, reformeras och blomstra enligt regler som det inte kontrollerar. Att erkänna detta innebär inte att man förnekar interna misstag, ineffektivitet eller diskutabla beslut. Det innebär helt enkelt att man accepterar att utgångspunkten inte är neutral.

Den extraterritoriella tillämpningen av embargot, särskilt genom lagstiftning som sanktionerar tredjeländer eller företag för handel

med Kuba, utgör dessutom ett direkt brott mot principen om statlig suveränitet. När USA straffar andra för att de upprätthåller legitima handelsförbindelser med en tredje part, i detta fall Kuba, undergräver det själva grunden för den internationella rättsordning som de säger sig försvara. Det underförstådda budskapet är tydligt: internationell rätt är bindande endast när den inte strider mot den hegemonens intressen.

ENERGY CRISIS

Transporting fuel to Cuba = million-dollar fines

53 ships and 27 shipping companies sanctioned in 2019

No fuel = no energy = no economy

Blocked Financing

International banks cannot process payments from/to Cuba

40-60% more expensive to export from/to Cuba

En etisk uppmaning inför normaliseringen av skadan

Det som är mest oroande är inte bara embargots existens, utan dess normalisering. Hela generationer har vuxit upp med tanken att det är något givet, nästan naturligt, ett fast inslag i det politiska landskapet. Denna normalisering är farlig, eftersom den bedövar den moraliska förmågan. Vi har vant oss vid att det saknas medicinska förnödenheter i Kuba, att vetenskapliga projekt lamslås, att energibristen blir vardagsmat. Och i denna vana blir skadan osynlig, eller åtminstone försöker den göra sig osynlig.

Det är särskilt problematiskt att denna politik främjas av en stat som har ingripit militärt i flera regioner i världen, oftast utanför internationell rätt och med förödande konsekvenser för civilbefolkningen. Den moraliska selektivitet med vilken principer som nationell säkerhet eller kampen mot terrorism (ett annat problematiskt begrepp) åberopas avslöjar en implicit hierarki av liv och lidande. Vissa brott bestraffas hårt, andra rättfärdigas eller glöms bort.

Att beteckna embargot mot Kuba som brottsligt är inte en retorisk slogan. Det är en normativ bedömning baserad på den förutsebara, långvariga och omfattande skada som det orsakar en civilbefolkning. När en politik vet att den orsakar godtyckligt lidande och ändå upprätthålls, överskrider den en etisk gräns som inte kan ignoreras. Ansvaret ligger inte bara hos den stat som inför den, utan också hos dem som främjar eller tyst tolererar den.

Därför riktas uppmaningen inte bara till stater eller regeringar, utan till det globala civila samhället, akademien, sociala rörelser, demokratiska politiska partier och enskilda medborgares samvete. Att mobilisera sig för Kuba innebär inte att ansluta sig till en specifik politisk modell, utan att försvara en universell princip: inget folk ska straffas för att det väljer sin egen väg. Att motsätta sig embargot är i slutändan att motsätta sig idén att hunger, sjukdom eller påtvingad underutveckling kan vara legitima instrument i utrikespolitiken.

Den internationella rätt som Trump försöker förstöra måste också försvaras utifrån vardaglig etik. Inte utifrån en bekväm neutralitet, utan utifrån en informerad och mänsklig kritik. Kuba behöver varken välgörenhet eller moraliskt förmyndarskap; landet behöver att foten tas bort från nacken. Att försvara ett slut på embargot är inte en ideologisk gest, utan en minimal handling av politisk anständighet. Och världens tystnad inför denna långvariga och överlagda bestraffning är inte neutralitet, utan medbrottslighet. Om vi fortfarande tror på mänsklig värdighet som en universell princip, är det dags att säga det rakt ut: embargot måste upphöra, omedelbart och villkorslöst.

Jaime Gómez Alcaraz, 260208 / cv

Aggression mot Kuba: straff som politik och värdighet som motstånd

HÄV BLOCKADEN AV KUBA!

Bli en del av solidaritetsrörelsen!

Bli medlem i Svensk-Kubanska!

Eller skicka ett bidrag till Stödfonden!

Ange namn, e-post, adress och skicka 300 kr för ett års medlemskap (150 för pensionärer, arbetslösa och studerande)

Swish 123 589 0975 eller Pg 40 54 11 ? 0

Bidrag till insamlingen ?Mediciner till Kuba?

PG 23 57 15 ? 0 ELLER Swish 123 182 37 72